

Bedevaart (*Hadj*)

- De Hadj was een erkend ingesteld ritueel in de islam in het eerste en tweede jaar van de Hijrah, voordat de gevechten met de Qoeraish begonnen. Het tweede hoofdstuk van de Koran, dat hoofdzakelijk was geopenbaard in 1–2 n.H., staat vol met richtlijnen met betrekking tot de ḥadj. De context laat duidelijk zien dat er nog geen daadwerkelijk gevechten hadden plaatsgevonden, hoewel er wel oorlog in zicht was. Er is een duidelijk bevel om de ḥadj te volbrengen in het volgende vers:

“En voltooi de ḥadj en de ‘*umrah* (d.w.z. het bezoek aan de Ka‘bah op elk willekeurig moment) voor Allah.” (2:196)

- De gedragsregels die men in acht moet nemen bij het verrichten van de ḥadj, en andere regels en kenmerken, worden ook genoemd in 2:196–203 en eerder in 2:158 en 2:189. De eerste verzen die moslims toestemming geven om uit zelfverdediging te strijden, zijn 2:190–193. Dit toont aan dat de bewering onjuist is dat de Profeet Mohammed (v.z.m.h.) eraan dacht de ḥadj in de islam op te nemen nadat de moslims de slag bij Badr hadden gewonnen, omdat hij toen vooruitzichten zou hebben gekregen om Mekka te veroveren.
- Islam ontmoedigt ascetisme, of jezelf afsluiten van de wereld voor religieuze doeleinden, in al zijn aspecten. Toch legt het de grootste nadruk op de spirituele ontwikkeling van de mens. In zijn vier belangrijkste praktijken, namelijk gebed, *zakāt*, vasten en ḥadj, voegt de islam werkbare ascetische aspecten toe aan het dagelijks leven - een ascese die helemaal past bij de praktische kant van het leven.
- De vijf dagelijkse gebeden vereisen dat iemand een klein deel van zijn tijd opoffert en stellen hem in staat, zonder dat zijn dagelijkse leven op enigerlei wijze wordt verstoord, om bewust te worden van het Goddelijke dat in hem is. De *zakāt* vereist dat iemand afstand doet van een klein deel van zijn rijkdom zonder dat zijn eigendomsrecht wordt aangetast. Vasten vereist dat iemand afziet van eten en drinken, maar niet op een zodanige wijze dat het onmogelijk wordt zijn normale werkzaamheden voort te zetten.
- Het is alleen bij de ḥadj dat het ascetisme een duidelijke vorm aanneemt, want de pelgrim is niet alleen verplicht om zijn reguliere werk voor een aantal dagen op te geven vanwege de reis naar Mekka, maar hij moet daarnaast nog vele andere levensgemakken opgeven, en min of meer het leven van een asceet leiden. De ḥadj is echter een religieuze plechtigheid die zich doorgaans maar één keer in je leven aandient. Om die reden beïnvloedt het in geen enkele merkbare mate de normale gang van zaken in het leven van een persoon, terwijl het hem de hoogste spirituele ervaringen laat meemaken.
- Geen enkel ander religieus ritueel op de wereld heeft dezelfde wonderbaarlijke invloed van de ḥadj in het nivelleren van alle verschillen in ras, kleur en rang. Niet alleen

ontmoeten mensen van alle rassen en alle landen elkaar voor het Heilige Huis van God als Zijn dienaren, als leden van één familie van God, maar ze zijn allen gekleed in één en dezelfde kleding - in twee witte doeken - en er resteert niets meer om de hoge te onderscheiden van de lage. Er is een massale toeloop van mensen, allemaal gekleed in dezelfde kleding, die zich allemaal op dezelfde manier bewegen, en die allemaal slechts één zin uiten, *labbaika Allāhumma labbaika*, wat betekent, hier zijn wij, o Allah! hier zijn wij in Uw verheven aanwezigheid.

- De ḥadj wordt gewoonlijk beschreven als een ritueel dat alleen met uiterlijke handelingen te maken heeft, zonder te proberen de werkelijke betekenis en innerlijke waarde daarachter te ontdekken. De diepere waarde van de ḥadj is de hogere spirituele ervaring die mogelijk wordt gemaakt door deze unieke samenkomst van mensen, de ervaring om dichterbij God te komen totdat de mens voelt dat alle belemmeringen die hem van God weghouden volledig zijn verwijderd en hij is in Gods aanwezigheid staat.
- Het is waar dat God niet in Mekka woont, noch dat de Ka'bah fysiek het Huis van God is. Het is ook waar dat een moslim wordt geleerd om contact met God te onderhouden in een stille hoek, eenzaam in het holst van de nacht, en dus helemaal alleen de ervaring beleeft van dichterbij God komen. Maar er is nog een hogere spirituele ervaring die hij kan opdoen in die enorme samenkomst van mensen die zich verzamelen op de vlakte van Arafat. Elk lid van deze geweldige samenkomst vertrekt vanuit zijn huis met dat doel voor ogen. Hij schudt al die gemakken van het leven van zich af die zijn innerlijke zicht belemmeren. Hij moet de meest eenvoudige kledij aantrekken, alle gepraat van amoureuze aard en allerlei soorten ruzies vermijden. En hij moet alle ontberingen ondergaan die gepaard gaan met een zware reis naar een verre plaats als Arabië, zodat hij al zijn meditatie kan richten op God.
- De gemakken van het leven vormen ongetwijfeld een belemmering die de andere wereld voor het menselijk oog afsluit, en ongemak en ontberingen doen iemand zeker tot God wenden. Het is dus het doel van de ḥadj om alle gedachten van een persoon op God te laten concentreren, niet in eenzaamheid, maar in het gezelschap van anderen. Een man kan het gezelschap van zijn vrouw hebben en toch mag hij geen amoureuze gesprekken met haar hebben. Hij kan in het gezelschap verkeren van een vijand, maar hij mag geen ruzie met hem maken. Dit alles is om een hogere spirituele ervaring te beleven, niet de spirituele ervaring van een kluizenaar die van de wereld is afgesloten, niet van een biddende die contact met God onderhoudt in een stille hoek, maar van een persoon die leeft in de wereld, in het gezelschap van zijn vrouw, zijn vrienden en zijn vijanden.

Uit: Ramadan Daily Quran Study Door: Dr. Zahid Aziz
Engelse uitgave: Lahore Ahmadiya Djamaat, UK
Vertaald door: Reza Ghafoerkhan
Nederlandse uitgave: IslamLab